

STEJNÝ ZÁKLAD, STEJNÝ CÍL

Jeden je Pán, jedna víra, jeden křest. (Ef 4:5)

Hlavní čtení: Efezským 4:1-6

Milí bratři, milé sestry,

dříve, než pozveme rodiče Chrencíkovy s jejich dcerou Emou a její kmotrou ke křtu, rád bych se spolu s vámi zastavil u právě přečteného textu apoštola Pavla z listu Efezským. V úterý jsem jel do Hrubé Vrbky autem za dětmi na náboženství. Po cestě jsem nabral Adélku Pavlincovou, která se mě hned v autě zeptala: „*Pane faráři, může se říct, že jste taky trochu učitel?*“ „*No, vlastně může, Adélko,*“ odpověděl jsem bez přemýšlení. „*Taky často učím. Třeba vás v náboženství.*“ „*Tak v tom případě všechno nejlepší! Dnes je totiž den učitelů.*“ Potěšilo mě to! Ve srovnání s apoštolem Pavlem jsem však opravdu jen tak trochu učitel. Jeho styl výuky je totiž nedostižný. Téměř v každém svém dopise, který v Novém zákoně díky Bohu máme, nejprve systematicky a precizně vyloží křesťanskou zvěst. Mluví o Bohu, který nás skrze Ježíše Krista zachránil z hříchu a smrti. Mluví o Kristově lásce k nám lidem, která se na golgotském kříži projevila v plné parádě. Mluví o daru Ducha svatého, který nás provází po cestách života, který nás neomylně pošťuchuje a tlačí do Božího království. A teprve potom Pavel začne důkladně rozebírat, co všechno to pro nás, křesťany znamená. Jak máme žít, aby náš život korespondoval s tím, v co věříme. Jak máme myslet, mluvit a jednat, aby náš se náš život podobal Tomu, kterému jsme uvěřili. Jasně a přehledné učení. Jistě: Někdy i obtížné! Ale kdyby slova Bible byla vždycky jen snadná a na první dobrou pochopitelná, těžko bychom se k nim s pokorou vraceli po celý náš život.

My jsme slyšeli úvodní verše druhé poloviny Pavlova dopisu církvi v Efezu, která se zabývá praktickými radami pro život křesťanů. Apoštol píše:

- ***Proto vás já, vězeň kvůli Pánu, prosím, abyste tomu povolání, kterého se vám dostalo, ² dělali čest svým životem, vždy skromní, tiší a trpěliví.***

Skromnost, tichost a trpělivost: To má být naše první odpověď na to, jak dobře s námi Bůh jedná. Skromnost, tichost a trpělivost: To má být naše reakce na fakt, že nás Bůh skrze Krista přivolal k sobě. Ne na chvíli. Ne na pět minut. Ne na jedny bohoslužby. Ne na měsíc či rok. Dokonce ani nejen na dobu našeho pozemského života. Ale napořád. Na furt, jak s oblibou říkám. Bůh mi to nejdůležitější dal: Věčný život v Kristu Ježíši. Smím tedy být skromný. Smím se učit skromnosti, což je v naší době, v naší společnosti dost obtížný úkol. Bůh za mě vybojoval ten nejdůležitější zápas: Zápas s mým hříchem. Zápas o můj život. Zápas se smrtí. Proto si můžu dovolit být tichý, nervat se pořád o své místo pod Sluncem. Bůh měl a stále má se mnou obrovskou trpělivost. Proto se trpělivosti chci učit i já.

Než se však stačíme chytit za nos, než si stačíme upřímně přiznat, že nejsme vždycky skromní, tiší a trpěliví, apoštol se posune dál. Nejde mu totiž jen o jednotlivce. Jen o mě. Jen o tebe. Jemu jde o celé společenství víry. Proto přidává:

- ***Snášejte se navzájem v lásce ³ a usilovně hleďte zachovat jednotu Ducha, spojení svazkem pokoje.***

Jednota Ducha, bratři a sestry, jednota křesťanského společenství, jednota sboru: To je jednota v rozmanitosti. To jsou různí lidé s různými životními příběhy, různými zkušenostmi, různými povahami, různými dovednostmi, různými duchovními prožitky, různými důrazy, různými pohledy na víru. Ale tyto různé lidi mají stejný základ. A také stejný cíl. A protože mají stejný základ a stejný cíl, jsou povinni snášet se navzájem v lásce a usilovat o pokoj ve společenství, do kterého patří. Apoštol Pavel, aby zdůraznil a podtrhl, co všechno máme společné, použije číslovku „1“ hned sedmkrát. Počítejte se mnou:

- ***⁴ Jedno tělo a jeden Duch, k jedné naději jste byli povoláni; ⁵ jeden je Pán, jedna víra, jeden křest, ⁶ jeden Bůh a Otec všech, který je nade všemi, skrze všechny působí a je ve všech.***

My zřejmě tušíme, že sedmička je číslem plnosti. Pavel nám tedy chce sdělit: To, co vás milí křesťané spojuje, je naprosto dostačující. Úplně dostačující k tomu, abyste se navzájem měli rádi, abyste se respektovali, abyste spolu vycházeli, abyste spolu žili a spolu kráčeli za Ježíšem Kristem.

Jistě, každý z nás si trochu jinak představuje fungování církve, nebo sboru. Každý z nás jinak prožívá přítomnost Ducha svatého. Každý z nás má lehce jiné představy o tom, co bude po smrti. Nebo co je to Boží království. Každý z nás se jinak dívá na Pána Ježíše Krista. Každý z nás má jiné důrazy, když se mluví o životě víry.

Dokonce i ve způsobu, kterým jsme byli pokřtěni, se rozcházíme. Někdo byl pokřtěn jako dítě. Někdo jiný v dospělosti. Někdo politím, někdo jiný ponořením. A že bychom se ve všem neshodli, když mezi sebou mluvíme o Bohu? To je nad slunce jasné!

A přitom všem tvoříme jedno tělo Kristovo. A to se nedá tvořit jinak, než vzájemnou láskou a pokojem, k čemuž nás vede Duch svatý. Víte, je to geniální obraz: Církev jako tělo. Proč Pavel neřekl třeba: Církev jako motor auta? Nebo: Církev jako hodiny? Vždyť motor krásně šlape, když každá část funguje, jak má. A o hodinách to platí stejně. Protože motor se musí nejprve poskládat z různých součástek, stejně jako hodiny. Motor lze rozložit na jednotlivé součástky a pak zase složit. Ale tělo se neskládá. Tělo roste! Roste postupně a dlouho! Jak dlouhý a komplikovaný proces je růst těla, že?! Od oplodněného vajíčka až k plně vyvinutému člověku. A právě ten organický růst Kristova těla zažíváme při všech křtech. I při všech konfirmacích, kdy se naši pokřtění ke své víře v Ježíše veřejně přiznávají. Že se rozrůstáme. Že jsme obohaceni o nové členy. A také že rosteme i po duchovní stránce. Od chvíle, kdy se s námi rodiče poprvé modlí, přes nedělní školu a konfirmační cvičení až k dospělému vyznávání víry v Krista se všemi důsledky. A naopak bolestně prožíváme, že jsme jedno tělo, třeba při pohřbech. Když se loučíme s člověkem, který nám chybí, protože byl dlouho pevnou součástí našeho společenství. Ale nejen tehdy... Vlastně kdykoli se našemu bratru anebo sestře přihodí něco těžkého a zlého. Jak říká Pavel jinde:

- *Trpí-li jeden úd, trpí spolu s ním všechny. A dochází-li slávy jeden úd, všechny se radují spolu s ním.* (1K 12:26)

Kdysi jeden kazatel cestoval vlakem. Přisedla si k němu žena, původem z Německa. A ptala se ho: „Co to čtete?“ „Bibli,“ odpověděl jí. „I já mám svou Bibli,“ řekla a vytáhla si ji z tašky a začetla se do ní. Netrvalo dlouho a oba se dali do řeči. Byla to delší cesta, a tak se o sobě dozvěděli kde co. Těsně před vystoupením se ta žena zeptala kazatele: „A ke které církvi vlastně patříte?“ Kazatel se zamyslel a odpověděl: „Já patřím ke stejné církvi, k jaké patřil král David.“ Trochu ji to zmátlo: „Nikdy jsem neslyšela, že by král David patřil k nějaké církvi.“ „Ale ano, patřil,“ odpověděl kazatel. „David ve svém žalmu přece píše:

- *Jsem druhem všech, kteří se tě bojí a tvých ustanovení se drží.*“ (Ž 119:63)

Paní se usmála a řekla: „Tak to je dobrá církev i pro mě. Do té patřím i já.“

Milí bratři, milé sestry, dnešní bohoslužby nám Pán daroval právě proto, abychom různými způsoby prožili jednotu církve, jednotu Ducha svatého, jednotu v Ježíši Kristu, jednotu víry, naděje i lásky, jednotu, která má svůj základ v Bohu, Otcí nás všech. Přijímáme mezi sebe nového člena našeho sboru, malou Emu Chrenčíkovou. Vítáme také nové konfirmandy. Jsme zde všichni společně, malí i velcí, jak při rodinných nedělích bývá zvykem. Kéž se naše jednota v Kristu, vzájemná láska i pokoj mezi námi, bude projevovat i mimo zdi tohoto kostela.